

»Men gaar dette her ogsaa an?« spurgte nu Povl Gaardbo.

»Hvilket?«

»Jeg er rigtignok endnu ikke traadt i Funktion som Deres Læge; men jeg maa dog sige, at det vist ikke kan være sundt for Dem at drikke Vin.«

»Jeg veed det nok. Men for at tale lige ud, Doktor Gaardbo — hvad Sundheden angaar, saa er jeg saa heldig stillet, at jeg ikke skylder den mange Hensyn. Den har ikke levnet mig saa meget, at jeg løber nogen stor Risiko ved at sætte mig ud over dens Forskrifter.«

»Jeg tror, De tager fejl, Hr. Dihmer!«

»Det kan være. Men i hvert Tilfælde sætter jeg ikke Værdien af et godt Helbred saa højt, at jeg vil gøre mig til Slave af det. Som Læge maa De naturligtvis se anderledes paa Sagen. Jeg har ogsaa været forberedt paa, at De vilde skænde dygtig paa mig. Men jeg siger Dem paa Forhaand, jeg gaar ikke til Canossa.«

»Jeg forstaar Dem vist ikke. Dersom De kan blive rask — og det har jeg, som sagt, mine Grunde til at tro, at De kan — saa vil De dog vel ikke nægte at tage de nødvendige Hensyn?«

Torben, der igen havde ført Glasset til Munden, forstod med eet af Tonen, hvad der var Grunden til Doktors underligt forandrede Væsen. Paa en